

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

5.1 สรุปและอภิปรายผล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และวัดค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นกัก ริมฝีปาก /บ ป พ ผ/ ด้วยเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (Sound spectrograph) แบบช่วงการกรองกว้าง (Wide band filter) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการก้องของเสียงพยัญชนะต้นกัก ริมฝีปากที่ในตัวเขียนแทนด้วยตัวอักษร ผ บ ป พ ซึ่งจัดได้เป็นอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ ในภาษาไทยถิ่นใต้ และ ภาษาไทยถิ่นกลาง ทั้งนี้เพื่อพิสูจน์สมมติฐานในการวิจัยนี้ ซึ่งตั้งไว้ว่าในภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยถิ่นกลาง นอกจากจะมีระบบเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันแล้วยังมีสีลักษณะของพยัญชนะต้นกักแตกต่างกันด้วย

สำหรับขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ พยัญชนะต้นกักริมฝีปาก /บ ป พ ผ/ ซึ่งปรากฏในคำทดสอบทั้งหมด 12 คำ คือ บา บ่า บ้า, ปา ป่า ป้า, พา พ่า พ้า และ ผา ผ่า ผ้า โดยมีกรอบประโยค "แล่ง...." ในภาษาไทยถิ่นใต้ และ กรอบประโยค "พูด..." ในภาษาไทยกลางกำกับ ดังตารางข้อมูลเปรียบเทียบค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นกัก /บ ป พ ผ/ ในภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาไทยถิ่นนครปฐม ต่อไปนี้

ตารางที่ 11 : แสดงการเปรียบเทียบค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงของ /บ ป พ ผ/
ระหว่างภาษาไทยถิ่นตรังกับภาษาไทยถิ่นนครปฐม

รูป วรรณยุกต์ พ.ต้น	ภาษาไทยถิ่นตรัง				ภาษาไทยถิ่นนครปฐม			
	๐	.	๖	ค่าเฉลี่ย	๐	.	๖	ค่าเฉลี่ย
บ	127.93	125.71	123.70	125.78	93.67	92.14	94.74	93.52
ป	45.24	46.15	45.68	45.69	39.57	38.77	37.81	38.72
พ	30.96	33.96	32.96	32.61	29.96	28.38	30.00	29.45
ผ	28.23	28.49	30.05	28.92	27.66	30.21	27.44	28.44

ผลจากการศึกษาสามารถสรุปได้ ดังนี้

5.1.1 ในภาษาไทยถิ่นตรังและภาษาไทยถิ่นนครปฐม พยัญชนะต้นกัก ก้อง /บ/
ไม่ว่าจะปรากฏในพยางค์เป็นที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ มีรูปวรรณยุกต์เอก หรือ มีรูปวรรณยุกต์โท
ก็ตาม คือ /บ/ ในคำว่า บา บ่า บ้า มีค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงแตกต่างกันน้อย
มากจนกระทั่งไม่มีนัยสำคัญทางภาษา สรุปได้ว่า ไม่มีความแตกต่างกันเลข ในกรณีของ /ป/
ในคำว่า ปา ป่า ป๊า, /พ/ ในคำว่า พา พ่า พ้า และ /ผ/ ในคำว่า ผา ผ่า ผ้า
ก็เช่นเดียวกัน นั้นหมายความว่าแม้ระดับเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนไปก็มิได้มีผลกระทบต่อค่าระยะ
เวลาในการสั้นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นเลข (ดู ข้อ 2.3.3.1.1/ ค หน้า 15-16)

5.1.2 ในภาษาไทยถิ่นตรัง เมื่อเปรียบเทียบค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียง
ของพยัญชนะต้นกัก /ผ/, /บ/ /ป/, /พ/ แล้วในภาษาไทยถิ่นตรังจะมีความแตกต่างกันอย่าง
ชัดเจน ไม่ว่าพยัญชนะต้นกักดังกล่าวจะปรากฏในพยางค์เป็นที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ มีรูปวรรณยุกต์
เอก หรือมีรูปวรรณยุกต์โท กล่าวคือ พยัญชนะต้นกัก ก้อง /บ/ มี ค่าระยะการสั้นของ
เส้นเสียง หรืออีกนัยหนึ่งคือ สัทลักษณะความก้อง มากที่สุดพยัญชนะกัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม /ป/

รองลงมาเป็นอันดับสอง /พ/ รองลงมาเป็นอันดับสาม และ /ผ/ น้อยที่สุด แต่ในภาษาไทยถิ่น นครปฐมนั้น พยัญชนะต้นกัก ก้อง /บ/ มีสีลักษณะความก้องมากที่สุด /ป/ รองลงมาเป็นอันดับสอง แต่พยัญชนะต้นกัก ไม่ก้อง พ่นลม /พ/ และ /ผ/ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของ สีลักษณะความก้อง เป็นที่น่าสังเกตว่า ในภาษาไทยถิ่นตรัง /พ/ จะมีค่าระยะเวลาในการสั้น ของเส้นเสียงสูงกว่า /ผ/ แต่ภาษาไทยถิ่นนครปฐมนั้นพยัญชนะต้นกัก ไม่ก้อง พ่นลม /พ/ มีค่า ระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงสูงกว่าพยัญชนะต้นกัก ไม่ก้อง พ่นลม /ผ/ เพียงเล็กน้อย เท่านั้นจนกระทั่งไม่แตกต่างกันเลย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้จะตรงตามที่ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่า การที่ภาษาไทยถิ่นใต้มีระดับเสียงวรรณยุกต์สอดคล้องกับการแบ่ง กลุ่มพยัญชนะต้นก็เนื่องจาก พยัญชนะต้นยังคงคุณสมบัติเดิมในเรื่องของความก้อง-ไม่ก้องไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพยัญชนะต้นกัก ริมฝีปาก ที่ในตัวเขียนแทนด้วยตัวอักษร /พ/ และ /ผ/ จะเห็นว่า /พ/ จะมีสีลักษณะความก้องมากกว่า /ผ/ ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น แต่ในภาษาไทยถิ่นนครปฐม /พ/ มีสีลักษณะความก้องไม่ต่างไปจาก /ผ/ เลย นั่นก็หมายความว่า ลักษณะ ความก้องซึ่งเป็นสีลักษณะของพยัญชนะต้นดั้งเดิมที่เป็นเสียงก้อง ในภาษาไทยดั้งเดิม (Proto-Tai) นั้นยังคงมีอยู่ในพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรต่ำในภาษาไทยถิ่นใต้ในปัจจุบัน

5.1.3 ในการพิจารณาความแตกต่างของค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงของ พยัญชนะต้น /บ ป ผ พ/ ในภาษาไทยถิ่นตรังและภาษาไทยถิ่นนครปฐมที่ละภาษา และพิจารณา เป็นคู่ๆ ไป คือ /บ ป/, /บ ผ/, /บ พ/, /ป ผ/, /ป พ/, /พ ผ/ แล้ว ปรากฏว่า ค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นทุกคู่ข้างต้น ในภาษาไทยถิ่นตรังมีความ แตกต่างกัน ซึ่งหมายความว่าพยัญชนะต้นแต่ละคู่ นั้น พยัญชนะต้นเสียงแรกจะมีสีลักษณะความ ก้องมากกว่าพยัญชนะต้นอีกเสียงหนึ่ง ส่วนในภาษาไทยถิ่นนครปฐมนั้น ค่าระยะเวลาในการสั้น ของระดับเสียงของพยัญชนะต้นทุกคู่ มีความแตกต่างกัน ยกเว้น /พ ผ/

5.1.4 พยัญชนะต้นกัก /บ ป ผ พ/ ในภาษาไทยถิ่นตรังจะมีสีลักษณะความก้อง มากกว่าในภาษาไทยถิ่นนครปฐม

5.1.5 ในภาษาไทยถิ่นตรัง พยัญชนะต้นกัก ริมฝีปาก ที่ในตัวเขียนแทนด้วยตัวอักษร พ ซึ่งจัดได้เป็นอักษรต่ำ มีค่าระยะเวลาในการสั้นของเส้นเสียงมากกว่า พยัญชนะต้นกัก ริมฝีปาก ที่ในตัวเขียนแทนด้วยตัวอักษร ผ ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวตรงกันกับการศึกษา เรื่อง "เสียงและระบบเสียงในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี 16 อำเภอ" (ธีระพันธ์ 2521) ซึ่งกล่าวถึง พยัญชนะต้นที่เป็นอักษรต่ำ พ [p^h], ท [t^h] และ ค [k^h] โดยเฉพาะ อย่างยิ่งของคำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์, มีรูปวรรณยุกต์เอก และพยางค์ตายที่มีสระเสียงสั้นว่ามี แนวโน้มที่เวลาปล่อยลมแล้ว จากฐานกรณ์กลมเอาไว้ เส้นเสียงจะสั้นเป็นแบบเสียงก้องมีลม

(breathy voice) ใช้สัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ $[p^h]$, $[t^h]$ และ $[k^h]$ แต่เนื่องจากในการวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงกลศาสตร์จึงมิได้พิจารณาในเชิงสรีรศาสตร์ด้วยว่า พยัญชนะต้น /พ/ ซึ่งมีสัทลักษณะความก้องมากกว่า พยัญชนะต้น /ผ/ นั้น มีลักษณะเป็นแบบเสียงก้องมีลม เหมือนพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรต่ำ พ $[p^h]$, ท $[t^h]$ และ ค $[k^h]$ ในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี หรือไม่ แต่โดยสรุปแล้ว พยัญชนะต้น อักษรต่ำ ทั้งในภาษาไทยถิ่นตรังและภาษาไทยสุราษฎร์ธานี ก็มีสัทลักษณะในเรื่องของความก้องเช่นเดียวกัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ผู้วิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะความก้องของเสียงพยัญชนะต้นกักริมฝีปาก /บ ป พ ผ/ ในภาษาไทยถิ่นตรังกับภาษาไทยถิ่นนครปฐม พยัญชนะต้นดังกล่าว ในภาษาไทยถิ่นตรังจะมีสัทลักษณะความก้องมากกว่าในภาษาไทยถิ่นนครปฐม ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการศึกษาต่อไปอีกเพื่อหาคำตอบว่าเพราะสาเหตุใดเสียงพยัญชนะต้นกักริมฝีปาก /บ ป พ ผ/ ในภาษาไทยถิ่นตรังจึงมีสัทลักษณะความก้องมากกว่าในภาษาไทยถิ่นนครปฐม

5.2.2 ควรจะมีการศึกษาสัทลักษณะความก้องของพยัญชนะต้นอื่นๆ นอกเหนือไปจากกลุ่มพยัญชนะต้น กักริมฝีปาก /บ ป พ ผ/ ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษารั้งนี้ เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบว่า เมื่อนำพยัญชนะต้นอื่นๆ มาศึกษาและผลที่ได้มาจะเหมือนหรือแตกต่างจากการวิจัยครั้งนี้หรือไม่อย่างไร

5.2.3 ผู้วิจัยพบว่าพยัญชนะต้นกัก /พ/ และ /ผ/ ในภาษาไทยถิ่นใต้ มีค่าระยะเวลาในการสั่นของเส้นเสียงแตกต่างกันคือ พยัญชนะต้นกัก /พ/ มีค่าระยะเวลาในการสั่นของเส้นเสียงมากกว่าพยัญชนะต้นกัก /ผ/ แต่ในภาษาไทยถิ่นกลาง ค่าระยะเวลาในการสั่นของเส้นเสียงของพยัญชนะต้นกัก /พ/ และ /ผ/ ไม่แตกต่างกันเลย ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะนำเฉพาะเสียงพยัญชนะต้นกัก /พ/ และ /ผ/ ในภาษาไทยถิ่นใต้มาศึกษาเปรียบเทียบกันโดยศึกษาอย่างละเอียดทุกๆ ด้าน คือ ด้านสรีรศาสตร์ โสตสัทศาสตร์ และกลศาสตร์